

strere Etablissementerne, kunne vistnok paa deres Vis være meget fortræffelige, jeg ser i Reglementet, at saadanne Pladser skulle gives fortrinnsvis til ældre offentlige Fruentimmer, hvis Opførelse ikke har givet Anledning til Klage, men naar alt kommer til alt, tror jeg alligevel, at hvad den moraliske Forbedring angaar, vilde det være bedre, at de kom i Forbedringsanstalter af forskellig Art, i Fængsel og paa Tvangsarbejde, eventuelt i Forbedringshuset, end at man forsøger at forbedre dem paa denne Maade. Hvad Ufsædliggørelsen angaar, behøver man ikke mange Ord for at paavise, at en saadan Kvinde frembyder ganske anderledes Fare for fysisk og moralisk Smitte, saa længe hun virker i et offentlig Hus, end naar hun er spærret inde i en Tvangsarbejdsanstalt eller i Fængsel, saa i den Henseende tror jeg heller ikke, Straffen har nogen Fordel. Saa bliver det tilbage — og det kunde der maaske være noget i — det, at kunne virke afskrækkende over for disse Kvinder ved at anvise dem de offentlige Huse som tvungne Opholdssteder. Over det Spørgsmaal hviler der et vist Værke. Det er meget vanskeligt at komme til Bunds i. De meget saa Forfvarere af den tvungne Indlæggelse, jeg har været saa heldig at kunne saa en privat Samtale med om det Spørgsmaal, forholde sig meget forskelligt til det. Af og til siges der: Det er nødvendigt, at vi have dette Tvangsmiddel, det er det eneste, de frygte, andre paaftaa derimod: vi maa have det Tvangsmiddel, for det er Synd stadig at lade den komme paa Ladegaarden. Hvem der har Ret, skal jeg lade være usagt, men hvis det første er Tilfældet, hvis der virkelig raades over saadanne Vidler i offentlige Huse, at selv en Kvinde, der er saa dybt sunket, frygter det mere, end hun frygter Fængsel paa Vand og Brød og Tvangsarbejde indtil 24 Dage, saa maa der foregaa Ting der, som det var heldigt at saa nærmere oplyst, thi saa er altsaa Forholdet det, at en saadan Værtinde har mere effektive Straffemidler til Raadighed en selve Politidirektøren, som dog har ret godt Haand i Hante med disse Ting. Hvis det derimod forholder sig saaledes, at Indlæggelsen er i disse Kvinders Interesse, maa man dog ogsaa huske paa Samfundets Interesse, og det turde da vise sig, at det er mere korrekt at anvende Fængselsstraf paa dem; viste det sig saa forholdsvist let at bøje dem, kunde man jo altid anvende disse Straffe lidt mildere. Det fremgaar allerede af, hvad jeg nu har sagt, men jeg finder dog Anledning til yderligere at fremhæve, at Forholdet paa ingen Maade er det, at man, hvis man borttager Tvangsindlæggelsen, vil staa paa bar Bund.

Men jeg finder det nyttigt udtrykke sig at fastslaa, at man stadig har meget effektive Straffe, baade høje Bøder og Fængselsstraffe af forskellig Art, og man har Anbringelse paa Tvangsarbejdsanstalter. Der staar altsaa rigelige Midler til Samfundets Raadighed til at bøje disse Kvinder, naar de opføre sig paa en Maade, som Samfundet paa ingen Maade kan taale, naar de give offentlig Forargelse. Og jeg kan tilføje, at de værste af disse Kvinder endog kunne isalde Straf efter Straffelovens § 185, i hvilken det udtales: "Den, som ved uterligt Forhold krænker Blufærdigheden eller giver offentlig Forargelse, straffes med Fængsel paa Vand og Brød eller med Forbedringshusarbejde". Der savnes altsaa ikke paa nogen Maade Magtmidler over for disse Kvinder, naar det skulde gøres nødvendigt. Der bliver ogsaa fremsat den Antæ mod vort Forslag, at hvis man ikke kan rekruttere de offentlige Huse ved Tvang, bliver deres fortsatte Bestaaen umulig. Det kan være vanskeligt at vide paa Forhaand. Det kan være, at de, der udtale denne Frygt, have Ret, og det kan være, at de have Uret. Men det forekommer mig ikke at være aldeles afgørende. Naar man kan købe Guld for dyrt, kan man vel ogsaa købe offentlige Huse for dyrt. Jeg kan ikke se, at der er nogen stor Ulykke i, at, om jeg saa maa sige, Kastens Udsalg, fra aaben Bod blive lukkede.

Man kunde nu spørge, hvorfor vi have fremsat dette Lovforslag, om vi virkelig haabe at saa det vedtaget eller vi blot tilfugte en tom Demonstration. Jeg skal da for mit eget, og jeg tror ogsaa for mine Medforslagsstilleres Vedkommende, udtale, at vi have fremsat dette Lovforslag, fordi vi naere et ret godt Haab om dets Vedtagelse. Her i Folketinget tillader jeg mig at tro, at der ikke er en Tvivendel af hele Tinget, som vil staa op og befende sig til den Utskuelse, at de billige saadanne Tvangsindlæggelser, som tillades ved § 6, sidste Punktum, i Lov af 1874. Noget vanskeligere kunde det maaske nok stille sig med Hensyn til Landstinget. Landstinget har jo tidligere afsøkt Forslag i denne Retning, der ere komne her nede fra; men der er dog derved at bemærke, for det første, at disse Forslag vare ganske anderledes vidtgaaende, saa vidtgaaende, at jeg for mit Vedkommende ikke kunde give dem min Stemme, og dernæst, at Stemningen der oppe synes at have vendt sig noget. Der var nu i Foraaret en Forespørgsel, som blev fremsat af afdøde Rosenørn, og Tingets Holdning var da i alt Fald over for det Spørgsmaal, som vi have tilladt os at fremdrage og fremsat Forslag om, temmelig